

Ζωα... φιλολογικά

Τους Γάλλους συγγραφείς έχει καταλάβει εσχάτως ανεξήγητος ζωφωμανία. Ο Όκτάβιος Μιρμπώ συγγράφει ήδη περιεργότατον βιβλίον, και τὸ βιβλίον τοῦτο ἀποτελεῖται ἀποκλειστικῶς ἐκ τῆς βιογραφίας ἐνὸς σκύλου του—τοῦ ἀγαπητοῦ σκύλου του—τοῦ Δίγχο.

Κάποιος Παρισίνος δημοσιογράφος ἠρώτησε τὸν συγγραφέα περὶ τινῶν λεπτομερειῶν τοῦ νέου του ἔργου. — Ὁ Δίγχο—ἀπήντησεν—ἦτο θαυμαστόν ζῶον. Εἶχεν ἐξαιρετικὴν ὄμως εὐαισθησίαν. Κατήγετο ἐκ τῆς κεντρικῆς Αὐστραλίας καὶ διετήρησεν ὅλην τὴν ἀγριότητα τῆς φυλῆς του, ὅλα τὰ ὑπερήφανα καὶ φιλελεύθερα ἔνστικτά της. Ἦτο κἄτι ἐνδιάμεσον μεταξύ σκύλου καὶ λύκου. Τὸν ἠγάπων διὰ τὴν ἀπεριόριστον ἀγάπην του πρὸς τὴν ἐλευθερίαν. Φαντασθῆτε, ὅτι οὐδέποτε ὑπῆκουεν, ὅπως οἱ ἄλλοι κύνες, καὶ ἂν κἄποτε ὑπήκουε, τὸ ἔπραττεν ὁσάκις τοῦ ἠρεσκεν. Οὐδέποτε συγκατετέθη νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὴν ἄμαξαν, καὶ πολλάκις ἠναγκάσθη νὰ περιπατήσῃ πεζῶς, παρ' ὅλην τὴν κακοζαίριαν, διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν συντροφίαν του.

Τὸν ἔφερα μαζὴ μου εἰς τὴν Γερμανίαν καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐκεῖ δὲ ἐθαύμασα τὴν ὀξείαν νοημοσύνην του. Ὁ Δίγχο ἦτο δεινὸς ψυχολόγος καὶ οὐδέποτε ἠπατήθη ὡς πρὸς τὸν χαρακτῆρα τῶν προσώπων, τὰ ὅποια μ' ἐπισκέπτοντο.

Δυστυχῶς εἶχε διατηρήσει ἐκ τῆς φυλῆς του καὶ πολλὴν ἐγκληματικότητα. Ἠρέσκετο νὰ πνίγῃ τὰς ὄρνιθας, τὰς χῆρας καὶ αὐτὰ ἔτι τὰ πρόβατα, καὶ ἡ ἐγκληματικότης του μοῦ ἐστοίχιζεν ἀρχαῖα. Ἄλλ' ἦτο ἐγκληματίας ἐξ ἀταβισμού, καὶ οὐχὶ ἐκ συμφέροντος· ἦ ἐκ πάθους, ὅπως οἱ ἄνθρωποι. Ἐφόνευεν ἐξ ἐνοστίτου διότι οἱ πρόγονοί του ἐφόνευον διὰ νὰ ζήσουν. Ἴδου ἡ ἠθικὴ διαφορὰ μεταξύ ἐνὸς σκύλου καὶ τῶν ἀνθρώπων.

Τὸ ἔργον μου θὰ εἶνε πολὺ—πολὺ πεσσιμιστικόν. Ἔχω ἀποκτήσει κἄποιναν περιφρόνησιν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰς κακεντρέχεις τῶν μεθόδου, καὶ δι' αὐτὸ ἀπεφάσισα νὰ γράψω πλέον περὶ τοῦ χωρίου μου καὶ περὶ τῶν ζώων μου—τῶν γλαυκῶν, τῶν ποντικῶν καὶ τῶν ἐντόμων ἔτι.

*

Μοδὲλα... καλλιτέχνει

Τὰ «Ἀναγνώσματα δι' ὄλους» ἀσχολούμενα μὲ τὰ μοδὲλα τὰ ἐργαζόμενα εἰς τὰ ἐργαστήρια τῶν διαφόρων καλλιτεχνῶν, γράφει ὅτι πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ κατῴρθωσαν νὰ γείνουν καλοὶ ἐπίσης καλλιτέχναι, χάρις εἰς τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν ἐπιτηδειότητά των. Ὁ Γκουνενῶ, ἕνα ὠραιότατον μοδὲλο, ἔγεινε γλύπτης, ἕνα ἄλλο ἔλαβε τὸ βραβεῖον τῆς Ρώμης καὶ τώρα κατέχει ἐξέχουσαν θέσιν μετὰ τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου τῆς Νέας Υόρκης.

Ὁ Βαλέντο ἐπωλοῦσε ἄνθη εἰς τοὺς δρόμους τῶν Παρισίων ὅταν ἔξαφνα ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν νοῦν του ἡ ἰδέα νὰ γείνῃ μοδὲλο. Παρουσιάσθη εἰς τὸν Ροντέν καὶ ἐτόξασε διὰ μίαν ἀπὸ τὰς «Σιὰς» του. Βαθμηδὸν ἔγεινε καὶ αὐτὸς καλλιτέχνης καὶ ἔλαβε τὸ βραβεῖον τοῦ Τουρίνου.

Ἡ Ἰωάννα Ρομάνι ἐπῆγε χοριτάκι εἰς τὸ Παρίσι καὶ ἐτόξασε, ὅταν ἐμεγάλωσεν, εἰς τὸ ἀτελιὲ τοῦ Φαλγαμιέρ ὡς Ἄρτεμις. Κατὰ τὸ 1889 ἐξέθεσεν ἔργα εἰς τὴν Παγκόσμιον Ἐκθεσίν των Παρισίων καὶ ἔλαβε τὸ πρῶτον βραβεῖον.

*

Νέα Πομπηία

Εἰς τὴν ἐπαρχίαν Κωνσταντιναν τῆς Ἀλγερίας ὑπῆρχεν ἄλλοτε ἡ Ρωμαϊκὴ πόλις Θαμουγάδη. Ἡ πόλις αὕτη κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ἀποίκων ἠκμαζεν εἰς πλοῦτον καὶ εἰς κτίρια, τὰ ὅποια ἕως ὁ πανδαμάτωρ χρόνος εἶχε θάψει ἐπιμελῶς ὑπὸ παχὴν στρώμα ἄμμου, εἰς τρόπον ὅστε ἐπὶ τῆς τοποθεσίας ἐξείνη,

ἐφ' ἧς εὑρίσκετο τὸ ἑλεεινὸν χωρίδιον Γιγγὰδ, πρὸ τεσσαρακονταετίας δὲν ἐφαίνοντο εἰμὴ κορυφαὶ τινες κίωνων καὶ τὸ ἀνότατον τμήμα ἐνὲς Ρωμαίου τῶσον.

Κατὰ τὸ ἔτος 1889 ἐν τούτοις ἤρχισαν αἱ ἀνασκαφαὶ καὶ ἦλθον εἰς φῶς βαθμηδὸν ἄπειρα μνημεῖα, τόξα, ναοὶ, θέατρα, ἱππόδρομοι, λουτρὰ καὶ κατοικίαι, τῶσον μεγαλοπρεπῆ, ὅστε νὰ συγκρίνεται ἡ Θαμουγάδη πρὸς τὴν Πομπηίαν.

Ἡ Θαμουγάδη ἰδρῦθη κατὰ τὸ ἔτος 100 μ. Χ. παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ ἐκ στρατιωτικῆς ἀποικίας κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐνοῦσαν τὴν Λαμπέσην πρὸς τὴν Θηνέστην. Περὶ τὸν 4ον μετὰ Χριστὸν αἰῶνα ἡ νέα πόλις εἶχεν ἀναπτχθῆ θαιμασίως, ἀκμάζουσα εἰς χλιδὴν.

Ἐκ τῶν ἀνευρεθέντων μνημείων τὸ μεγαλοπρεπέστερον εἶνε ἡ ἐκ μαρμάρου θριαμβευτικὴ ἀψίς. Παρ' αὐτὴν εὑρίσκονται αἱ στήλαι τῆς μεγάλης ἀγορᾶς, αἱ κρήναι καὶ δύο ἐκ τῶν πυλῶν τῆς ἀρχαίας πόλεως.

Περὶ τὸν πέμπτον αἰῶνα οἱ Μαῦροι, βλέποντες προσεγγίζοντας τοὺς Βυζαντινοὺς κατέστρεψαν τὴν πόλιν, ἀνοικοδομηθεῖσαν ἀργότερον παρὰ τῶν τελευταίων.

Ἡδὴ ἀνηγέρθη μουσεῖον παρὰ τὰ ἀρχαῖα, ὅπου κατατίθενται πάντα τ' ἀνευρισζόμενα ἀντιζείμενα.

*

Οἱ Ρώσοι συγγραφεῖς

Ὁ Λεωνίδας Ἀνδρέιεφ ἀφορίσθη εσχάτως ἀπὸ τὴν Ρωσικὴν Σύνοδον διὰ τὸ βιβλίον του «Ἀνάθεμα». Ὁ Λέων Τολστόη δὲν ἔλαβε ἀκόμη τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύσῃ τὰ ἀπαντά του. Τὰ τρία τέταρτα τῶν ἔργων τοῦ Μαξιμου Γκόρκυ κατεσχέθησαν. Ἡ φιλολογία ἀρνεῖται σὲ κακὰ νερὰ ἐν Ρωσίᾳ, ἀκόμη δὲ χειρότερα κατὰ τὰ παλαιότερα χρόνια. Ἡ Κυβέρνησις πάντοτε ἐκακομεταχειρίσθη τοὺς μεγαλοφρεῖς Ρώσους συγγραφεῖς. Ὁ μέγας Πέτρος κατεδίκασε τὸν ἱστοριογράφον Φαιτισέρ, ὁ ὁποῖος εἰς ἕνα βιβλίον ἐπέκρινε τὸν κληρὸν. Ὁ Λομονοσόφ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ψαρόπουλον ἀπέβη ἕνας ἀπὸ τοὺς φωστῆρας τῆς Ρωσικῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς μοσχοβιτικῆς ποιήσεως, ἐτόλμησε μίαν ἡμέραν νὰ βλασφημήσῃ τραχῶς τοὺς συναδέλφους του καθηγητάς. Κατεδικάσθη νὰ πληρώσῃ τὴν τόλμην του μὲ κτυπήματα κνούτου, καὶ θὰ ἐδέχτο ἀνηλεῶς ἂν ἡ Ρωσικὴ κοινωνία δὲν ἐξηείρτο σύσσωμος εἰς διαμαρτυρία. Ἐκτοτε δὲν ἦνοιξε πλέον τὸ στόμα του.

*

Κειμήλια

Εἰς τὸ Βρεττανικὸν Μουσεῖον εὑρίσκεται τὸ ἀρχαιότερον ἡλιακὸν ὥρολόγιον, ἡλικίας 2500 καὶ πλέον ἐτῶν. Ἐκόσμηι κἄποιο σταυροδρόμῳ τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν φέρει δὲ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ λιθοξόου—ἀστρονόμου κατασκευαστοῦ: «Φαῖδρος Ζωΐλου Παιωνεὺς ἐποίηε».

Ἐγκρίσει τοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου ἐστάλη ἐξ Ἀγγλίας εἰς Παρισίους πολῦτιμον διὰ τοὺς Γάλλους κειμήλιον, τὸ ὅποιον ἐποποθετήθη εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Μ. Ναπολέοντος. Εἶνε ἡ σημαία τῆς Ἑλβας, ἧτις ἀπὸ τοῦ 1814 ἔμεινεν ὡς παρακαταθήκη εἰς τὴν ὀικογένειαν τοῦ λόρδου Κάμπελ. Ὁ τελευταῖος τῆς οἰκογενείας ἀπεφάσισε νὰ τὴν δώσῃ εἰς τὴν Γαλλίαν. Εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίσης μουσεῖον ἐποποθετήθη μία ὠραία σειρά καλλιτεχνικῶν ἐκ ζωρτονίου στρατιωτῶν τῆς Αὐτοκρατορίας, μαζὶ μὲ σκίτσα τοῦ Ντετάιγ, παριστῶντα στολάς τῆς δευτέρας Αὐτοκρατορίας.

*

Ἀμερικανικαὶ οἰκίαι

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὅπου αἱ μεγαλοπόλεις ξεφυτρῶνουν σὰν μανιτάρια, αἱ οἰκίαι οἰκοδομοῦνται μὲ καταπληκτικὴν ταχύτητα. Τὸ ρεζὸρ τῆς ἀμερικανικῆς αὐτῆς

ταχύτητος τὸ ἔχει ἕνας ἀρχιτέκτων ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων του προσέφερεν εἰς τὴν σύζυγόν του ὡς δῶρον μίαν οἰκίαν κατασκευασθεῖσαν ἐντὸς ἑνεκα ὡρῶν!! Εἰς τὰς ἑπτὰ τὸ πρωὶ ἐφθάσαν εἰς τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἐγίνετο ἡ οἰκοδομὴ φρονηγὰ ἀμάξια φέροντα τὰ ἔλικα. Εἰς τὰς ἑξὶ τὸ βράδυ ἦσαν ὅλα ἔτοιμα. Ἄλλ' ἐκτὸς τῆς ταχύτητος, οἱ Ἀμερικανοὶ προσπαθοῦν νὰ πραγματοποιήσουν καὶ θαύματα ἀρχιτεκτονικά.

Κατὰ ἕνα Ἀμερικανὸν ἀρχιτέκτονα δύναται νὰ οἰκοδομηθῇ οἰκία 600 μέτρων ὕψους ἐπὶ 60 μέτρων πλεονῶσα. Θὰ εἶνε ἀπαραίτητος πλινθόκτιστος. Τὸ πάχος τῶν τοίχων θὰ εἶνε 3 μέτρα καὶ 60. Θὰ ἔχη 150 πατώματα καὶ θὰ δύναται νὰ κατοικοῦν 90.000 πρόσωπα!

★

Πρωτότυπος ἀποτυχία

«Κατὰ τὸ καλυμμαῦκι...» Ἡ ἔκφρασις αὕτη, ὡς ἀποδοκιμασία, ὁφείλει τὴν ἀρχὴν τῆς εἰς τὴν πρώτην παραστασίαν τοῦ «Βρούτου», σοκτεινοῦ καὶ ἀνεπιτειδίου δράματος τοῦ Βολταίρου.

Κατὰ τὴν παραστασίαν ταύτην ἕνα ἀββᾶς εἶχε καθίσει εἰς τὴν ἐμπροσθεν θέσιν ἐνὸς θεωροῦ. μολονότι ὀπιθὲν του ὑπῆρχον κυρίαί. Ὁ σολοισμὸς οὗτος ἠρέθισε τοὺς θεατὰς τῆς πλατείας οἱ ὁποῖοι ἐφώνασαν:

— Θεοὶν εἰς τὰς κυρίας, κάτω τὸ καλυμμαῦκι!
 Ἐνοχληθεὶς ὑπὲρ τὸ δέον ὁ ἀββᾶς, διότι ἔγενεν ὁ

στόχος τῶν θεατῶν, ἐπέταξε τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς του πρὸς τὸ κοινὸν φανάριον:

— Νὰ λοιπὸν ἴδου τὸ καλυμμαῦκι μου, σὺς ἀξίζει...
 Ἐνῶ δὲ οἱ ἠθοποιοὶ ἐξηκολούθουν νὰ ἀπαγγέλλουν, τὸ καλυμμαῦκι ἐπετοῦσε ριπτόμενον ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἄλλον καὶ κατέληξεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἠθοποιοὺς. Ἐπῆλθε τότε ἐκρηγῆς γελώτων.
 Ἔπεσε τὸ καλυμμαῦκι καὶ μετ' αὐτοῦ καὶ τὸ ἔργον.

★

Ὁ Ἴψεν ἐν Χριστιανίᾳ.

Ὁ Ἴψεν ἔζησεν ἐν Χριστιανίᾳ ἑξ ἔτη (1844—1850). Τὸν οἶκον, εἰς τὸν ὁποῖον κατῴκησεν ἐκεῖ, μεταβάλλουν ἤδη εἰς Ἰψενικὸν μουσεῖον. Ἐπ' ἀφορμῇ τούτου εἰς τῶν παλαιῶν φίλων του, ὀγδοηκοντοῦτης ἤδη, ὁ Χριστιανὸς Due ἐξέδωκε τομίδιον ἀναμνήσεων διὰ τὸν νεαρὸν τότε μαθητευόμενον φαρμακοποιὸν Ἴψεν.

«Οὐδέποτε ἐξήρχετο...—λέγει.— Πολὺ προῖμω ἀφῆκε γενεάδα, ἡ ὁποία τοῦ ἔδιδε κάποιαν ἰδιαιτέραν ἔκφρασιν γήρατος. Τὰ μάτια του εἶχαν μίαν λάμψιν, ποὺ δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ. Εἰς τὸ βλέμμα εἶχε τὴν ἀστρατὴν τῆς μεγαλοφυΐας... Στὸ μικρὸν τοῦ δωμάτιο, ὀπίσω ἀπὸ τὸ φαρμακεῖον, εἶχε πάντα τὰ βράδια μερικοὺς φίλους, οἱ ὁποῖοι ἠῆραστοῦντο μετ' αὐτοῦ... Εἰργάζετο καὶ τὴν νύκτα ἀκόμη. Ἡ δύναμις τῆς φυσικῆς καὶ τῆς διανοητικῆς του ἀντοχῆς ἦτο ἐκπληκτικὴ... Ἐκαμνε θαυμασίας γελοιογραφίας καὶ ποτεῖα. Ἐλάτρευε τὴν μουσικὴν, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσε νὰ τραγουδήσῃ, διότι δὲν εἶχεν αὐτίς.

Ψ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Ψ

Εἰς τὴν ἐν Σικάγῳ μεγάλην ἐσωφόρον τῆς Φήμης πρόκειται νὰ ἀνερεθῶσιν οἱ ἀνδριάντες τῶν διασημοτέρων ἀνδρῶν τοῦ κόσμου ὅλων τῶν αἰώνων. Οἱ ἀνδριάντες θὰ ὑπερβῶσι τοὺς ἐνεργήκοιτα. Τῆς φάλαγγος τῶν ποιητῶν θὰ προηγήται ὁ Δαυὶδ, τῆς φάλαγγος τῶν μαθηματικῶν ὁ Ἀρχιμήδης, τῆς φάλαγγος τῶν δραματικῶν ὁ Σοφοκλῆς, τῆς δὲ φάλαγγος τῶν προφητῶν ὁ Μωϋσῆς. Οὕτω κατὰ σειράν οἱ ἀνδριάντες θὰ στηθῶσιν ὡς ἑξῆς: Προφῆται, Μωϋσῆς, Κομφούκιος, Βούδδας, Χριστὸς, Μωάμεθ, Ἅγιος Παῦλος καὶ Λούθηρος. Ποιηταί, Δαυὶδ, Ὀμηρος, Πίνδαρος, Βιογίλιος, Λάνης, Πειραχίης, Μίλτων, Ἐμερσον, Βίλιωρ Ουγκὼ, Γκαίτε. Δραματικοί, Σοφοκλῆς, Εὐριπίδης, Αἰσχύλος, Ἀριστοφάνης, Σαίξπηρος, Μολιέρος, Κορνίλιος, Ρακίνας, Σχίλλερ, Ἀέσκιγγ. Μυθιστοριογράφοι, Βοκκάκιος, Θερβάντες, Βολταίρος, Βαλζάκ, Τολστόφ, κτλ. Φιλόσοφοι, Σοκράτης, Πλάτων, Ἀριστοτέλης, Σπινόζας κ. τ. λ. Μαθηματικοί, Ἀρχιμήδης, Εὐκλείδης, Γαλιλαῖος, Κολήμβος, Νεύτων, Λαβίνιος. Ζωγράφοι, δα Βίντσο, Τισιανὸς, Ραφαῆλ, Βελασκὴς, Ροῦμπενς κτλ., Ἰστορικοί, Ἡρόδοτος, Θουκυδίδης, Τάκιτος, Κικέρων κ.τ.λ. Γλύπται, Φειδίας, Πραξιτέλης, Δονατέλλος καὶ Μιχαὴλ Ἄγγελος. Ἀρχιτεκτονεῖς, Ἰκίντος, Βρουνελλέτσε καὶ Βραμάντης. Μουσικοί, Μπάχ, Χάνδελ, Μότσαρτ, Μπετόβεν, Μένδελσον, Βάγνερ, Τσαϊκόβσκι κτλ.

Τὰ ἀγάλματα θὰ εἶνε χάλκινα καὶ θὰ ἐκτείνωνται εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς περὶπου μιλίου.

★

Γελοιογραφικὴ ἐκθεσις ἤνοιξεν ἐσχάτως εἰς Παρισίους.

Τῆν μεγαλειότητα συνοροῦν προκαλεῖ τὸ τμήμα εἰς τὸ ὁποῖον ἔχουν ἐκτεθῆ ἔργα τοῦ διασημοῦ γελοιογράφου Πιλ.

Οὗτος ὑπέρξεν εἰς ἀπὸ τοὺς πλέον διακεκριμένους καλλιτέχνας τοῦ εἶδους αὐτοῦ, ὀνομασταὶ δὲ ἔμειναν ἰδίως αἱ γελοιογραφίαι τὰς ὁποίας ἔκαμινεν ἐπὶ μεσαιων-

ρικῶν ὑποθέσεων. Τὸ μόνον του ἐλάττωμα ἦτο ὅτι πολὺ ὀλίγων ἐφρόντιζε νὰ παρουσιάσῃ εὐπρόσωπος. Μολονότι εἶχεν ἀρετὴν περιουσίαν, ἐφρόρει πάντοτε τόσον ἄθλια ἐνδύματα, ὥστε μίαν ἡμέραν οἱ συνάδελφοί του τοῦ ἐπαίξαν ἕνα παιγνίδι ἀστεϊοτάτου.

Ἐτελοῦντο τὰ ἐγκαίνια κάποιος ἐκθέσεως ἐπὶ τοῦ προσέδρου Φήλικος Φῶς, περιστοιχιζόμενον ὑπ' ὅλων τῶν ἐπισήμων. Ἐξαφρα ἕνας ζωγράφος ἔδειξε εἰς ἕνα ἀστυφύλακα κάποιον ἀνθρωπον κακοντυμένον, ἀκέντηστον καὶ μετ' οὐρατῶν γένειον.

— Τί θέλει αὐτὸς ἐκεῖ; τοῦ εἶπε.

Ὁ ἀστυφύλαξ ἔβραλε ἔξω ἀπὸ τὴν αἴθουσαν τὸν κακόμοιον τὸν Πιλ καὶ τὸν ἠρώτησε πῶς ὀνομάζετο καὶ τί ἐπάγγελμα ἐξήσκει.

— Εἶμαι ὁ Πιλ—ἠρκέσθη ν' ἀπαντήσῃ ὁ γελοιογράφος.

— Δὲν γνωρίζω αὐτὸ τὸ ὄνομα—εἶπεν ὁ ἀστυφύλαξ ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μετὰ κανένα ἀναρχικόν.

— Σοῦ λέγω ὅτι εἶμαι ὁ Πιλ, μέλος τῆς ἐπιτροπῆς τῆς ἐκθέσεως.

— Πήγαινε νὰ καθῆς ἀπὸ 'δῶ.

— Βρὲ ἀδελφε, εἶμαι ὁ Πιλ σοῦ λέγω. Νὰ καὶ τὸ ἔγγραφον τοῦ διορισμοῦ μου.

Ὁ ζωγράφος ὁ ὁποῖος ἦτο αἷτιος ὅλης αὐτῆς τῆς φαιδρᾶς ἱστορίας ἔφθανεν ἐπικαίρως διὰ ν' ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὸν φίλον του.

★

Ἡ «Πινυκοθήκη» χαιρεῖ ὅτι αὕτη πρώτη παρουσιάζει εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς τὴν συμπαθῆ φρονηγομίαν τῆς πρώτης ἐμπνευσμένης Ἑλληνίδος μουσικοῦ, τῆς δος Ἐλισάβετ Χέλμη.

Ἡ δεσποινὶς Χέλμη, — θυγάτηρ τοῦ μακαρίτου Μιχαὴλ Χέλμη φαρμακοποιῦ ἐν Κωνπόλει καὶ ἀνεμὶα τῆς διαπρεποῦς καλλιτέχνιδος δος Κλεονίκης Ἀσπριώτου, — εἶνε πεπρωκοισμένη δι' ἐξόχον μουσικὸν ταλάντου.

Εἰς τὴν γλυκεῖαν φρονηγομίαν τῆς χθὲς ἔτι παιδί-